

Carta oberta:

Inquietud creixent i normalitat

Marc Ingla

Barcelona, 29 de gener

L'any 2003, la meva passió pel Barça i el futbol, juntament amb el fet de veure el meu Club enfonsat en la pitjor de les crisis (esportiva, econòmica, social i institucional), em van impulsar a donar un pas endavant i a presentar la meva candidatura com a vicepresident, en un projecte ple d'il·lusió i liderat per Joan Laporta, que ens va dur a assumir una gran responsabilitat. Vam guanyar contra tot pronòstic i entre tots vam poder fer una feina espectacular i molt profitosa per al Club, al qual vaig accedir amb "només" 37 anys però amb una il·lusió enorme. Avui en dia, veient-ho amb perspectiva, penso que potser vaig portar a coll massa responsabilitat, però va valer la pena.

Aparentment, érem un bon equip que estava format sobretot per amics i coneguts, però que per culpa del poder, de la immaduresa d'alguns, de les vanitats d'altres, del futbol, de l'entorn o vés a saber, va fer-se miques en pocs dies. Recordo amb afecte les vacances que vam compartir en família, amb els Rosell, els Bartomeu, els Laporta, a la nostra casa d'Eivissa l'estiu del 2003, en què vam celebrar una victòria en la qual ningú no havia cregut, però amb la preocupació d'haver de gestionar un Club que havia fet fallida. El temps ha passat i s'han perdut algunes amistats, però ja sabem que així és la vida.

Bartomeu és un home intel·ligent i aplicat, a qui felicito i dono suport davant de la seva recent ascensió a la presidència del Club i de la seva consegüent assumpció de responsabilitat en un moment tan delicat com aquest. Però alhora em pregunto si aquestes qualitats seran suficients per liderar l'actual complexa etapa del Club.

Des del 2010 observo amb creixent inquietud els fets que tenen lloc en la vessant institucional i social, una inquietud que ha esdevingut desconcert després de la precipitada dimissió del president Rosell. De fet, tots els embolics ja havien nascut abans de la moció del 2008, o fins i tot en el 2006 o el 2005. A la campanya electoral del 2010 ja vaig avisar sobre els riscos de l'opció Rosell a causa dels seus litigis jurídics oberts relacionats amb els seus negocis en l'àmbit del futbol. Respecto les raons de la seva dimissió i desitjo que qualsevol conflicte judicial es resolgui favorablement tant per a ell com per al Barça. Malauradament, quan un soci es postula com a president sap que el càrrec comporta riscos personals i familiars, que només poden ser compensats per l'honor immens, la responsabilitat i l'emoció de representar i propagar arreu del món els valors d'un Club com el Barça. Per cert, el mateix Rosell i la seva Junta han generat també una enorme inquietud i inseguretat a alguns membres de la Junta anterior, en *judicialitzar* alguns aspectes de la seva gestió, de la qual puc afirmar que ningú no va obtenir il·legalment ni un euro.

Penso que si els socis i els poders fàctics haguessin sabut que existia la possibilitat que Rosell dimitís tan sobtadament i inesperada del projecte que va liderar el 2010, segurament el resultat electoral hauria estat diferent.

El Barça és un Club molt viu i únic al món, però la contínua *judicialització* dels seus directius, de vegades el llinxament públic d'alguns dels seus dirigents, els atacs caïnites

entre faccions culés, la perversa i egoista capitalització de l'èxit del Club per determinades persones i directius, i sobretot la sang que en general es fan els consocis, em saben molt greu i crec que empeteixen i divideixen el nostre Club materialment i inacabablement. De moment la nostra imatge local i internacional està sent clarament danyada i no veig a prop el final.

A partir de tot això em permeto animar el president Bartomeu perquè actuï amb la mateixa il·lusió que està mostrant aquests dies, però sobretot li demano que ho faci amb la màxima normalitat democràtica. És a dir que convoqui eleccions l'estiu del 2014. Seria la seva millor decisió i l'aval com a candidat a liderar una nova etapa del Club. A ningú no li agrada que els directius s'aferrin als seus càrrecs. D'aquesta manera, en cas de guanyar les eleccions, aconseguiria la plena legitimitat democràtica per governar durant un mandat sencer i podria liderar còmodament la remodelació del Camp Nou, una decisió de 600 milions d'euros que requereix molta legitimitat i moltes explicacions que resultaran difícilment comprensibles en un entorn institucional convuls socialment i mediàtica. Crec que si el president Bartomeu accedeix a aquesta petició farà un gran favor al Club i, de passada, guanyarà molta credibilitat com a candidat de la seva eventual candidatura.

Malauradament, a curt termini continuarem observant amb inquietud els fets que assetgen el Club (el conflicte Neymar a l'Audiència Nacional, el cost creixent, inacabable i potser algun dia estratosfèric del fitxatge de Neymar amb totes les contingències fiscals i altres futurs litigis relacionats, l'acció de responsabilitat social, les no eleccions a l'estiu del 2014, l'aprovació amb divisió de l'alt pressupost del nou Camp Nou, etc.). Mentrestant, confiaré que algun dia el Club arribarà a assolir certa normalitat. Una normalitat que, sens dubte, el bon tarannà del president Bartomeu podria promoure, per bé que no estic segur que ho faci. Ara mateix, la meva preocupació pel Club és molt gran.

Desitjo que aquesta nota es posicioni com l'inici d'una actitud personal d'"observança" permanent a partir d'ara, observança que serà activa i que intentarà aportar punts de referència constructius en l'esdevenidor del Club i des de l'objectivitat i l'ampli coneixement del Club, i també en deferència als milers de votants i a la confiança que va obtenir la nostra candidatura i projecte l'any 2010.

Marc Ingla i Mas

Exvicepresident FC Barcelona 2003-2008

Candidat presidència FC Barcelona 2010